

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA.

Nr. 11.

15 czerwca 1932.

T R E Ś Ć :

OKÓLNIKI:

	Str.
Nr. 1655/I. U./32 w sprawie wykonania Konwencji Haskiej Procesowej	206
Nr. 1656/II. A./32 w sprawie przesłuchiwania i odwiedzania osób tymczasowo aresztowanych	213
Nr. 1657/II. A./32 w sprawie listów gończych	214
Nr. 1658/II. G. S./32 w sprawie norm opałowych	214
Nr. 1659/I. U./32 w sprawie urlopów wypoczynkowych dla sędziów i prokuratorów, pragnących uczęszczać na kursy Akademii Prawa Międzynarodowego w Hadze	216

KOMUNIKATY:

w sprawie kursów Akademii Prawa Międzynarodowego w Hadze	216
w sprawie godła państwowego do celów dekoracyjnych	219
w sprawie podziału sądu grodzkiego w Częstochowie na rewiry egzekucyjne	219

UZUPEŁNIENIE do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych (Dz. Urz. Nr. 6/32) 221

RUCH SŁUŻBOWY:

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich	222
Zmiany w adwokaturze	223

OKÓLNIK Nr. 1655/I. U./32

w sprawie wykonania Konwencji Haskiej Procesowej.

Do wszystkich sądów.

I.

Do Konwencji Haskiej z dn. 17 lipca 1905 r. dotyczącej procedury cywilnej (Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 126, poz. 735) należą w chwili obecnej, oprócz Polski, następujące państwa: Austria, Belgja, Czechosłowacja, Danja, Estonia, Finlandja, Francja, Hiszpanja, Jugosławja, Holandja, Luksemburg, Łotwa, Niemcy, Norwegja, Portugalja, Rumunja, Szwajcarja, Szwecja, Węgry i Włochy, a także W. M. Gdańsk. Na podstawie protokołu, sporządzonego w Hadze dn. 4 lipca 1924 r., mogą do tej Konwencji przystąpić także inne państwa, które wyrażą odpowiednie życzenie, jeśli życzenie to będzie przez państwa należące do Konwencji przyjęte przychylnie (por. protokół, ogłoszony w uzupełnieniu Konwencji Haskiej).

Co do Francji należy zauważyć, że wprawdzie należy ona do Konwencji, ale protokół z dn. 4 lipca 1924 r. podpisała z zastrzeżeniem, że Konwencja ta nie będzie miała zastosowania pomiędzy Francją a państwami nowoprzystępującymi. Z tego powodu stosunki pomocy prawnej pomiędzy Polską a Francją reguluje nie Haska Konwencja Procesowa, lecz regulują je osobne dwie umowy z Polską, a mianowicie konwencja z 30 grudnia 1925 r. o ochronie sądowej i prawie ubogich (Dz. U. R. P. z r. 1929 Nr. 63, poz. 493), oraz z tej samej daty konwencja dotycząca przesyłania pism sądowych i rekwizycji w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 27, poz. 210) i wydany w związku z niemi okólnik Nr. 1603/I.U./31 (Zb. rozp. i ok. poz. 672 str. 1309).

Należy dalej pamiętać, że — oprócz Francji — z niektórymi państwami należącymi do Haskiej Konwencji Procesowej, wiązą Polskę, obok tej konwencji, osobne umowy dwustronne, które w oparciu o konwencję uregulowały przedmiot wzajemnej pomocy prawnej szczegółowiej i w sposób bardziej uproszczony. Dotyczy to, do chwili obecnej, państw następujących: Austrii (umowa o wzajemnym obrocie prawnym z dn. 19 marca 1924 r. Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 84, poz. 467), Czechosłowacji (umowa o obrocie prawnym z dn. 6 marca 1925 r., Dz. U. R. P. z r. 1926, Nr. 14, poz. 80), Jugosławji (umowa o stosunkach prawnych obywateli obu Stron z 4 maja 1923 r., Dz. U. R. P. z r. 1929 Nr. 2, poz. 16), Niemiec (układ o obrocie prawnym z dn. 5 marca 1924 r. Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 36, poz. 217), i Rumunii (umowa o pomocy prawnej i ochronie sądowej z dn. 19 grudnia 1929 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 r. Nr. 45, poz. 427). Co do W. M. Gdańska, przedmiot, o którym mowa, jest uregulowany postanowieniami art. art. 45 do 70 umowy z dn. 24 października 1921 r. (załącznik do Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 16, poz. 139). W stosunku do tych państw oraz do W. M. Gdańska należy stosować szczegółowsze postanowienia wspomnianych umów. Do tych państw okólnik niniejszy się nie odnosi. Nie odnosi się on oczywiście także do państw nienależących do Konwencji Haskiej Procesowej, z którymi Polska zawarła oddzielne umowy o obrocie prawnym (np. Anglja); w stosunkach prawnych z temi państwami mają zastosowanie wyłącznie postanowienia odnośnych umów dwustronnych.

Charakterystyczną cechą Haskiej Konwencji Procesowej jest to, że konwencja ta w wielu kwestjach postanawia pewną zasadę lub zasadniczy tryb postępowania, zezwalając jednak jednocześnie każdemu z państw

konwencyjnych na porozumienie się z innym państwem konwencyjnym co do uproszczenia we wzajemnych stosunkach zasady wypowiedzianej w konwencji. Tak np. dla przesyłania pism rekwizycyjnych konwencja (ust. 1 art. 9) ustanawia jako zasadę drogę konsularną, zarazem jednak przewiduje możliwość porozumienia się poszczególnych państw do konwencji należących (ust. 4 art. 9) co do uproszczenia tego trybu, mianowicie co do bezpośredniego przesyłania sobie rekwizycji przez władze tych państw. Korzystając z takich postanowień konwencji Państwo Polskie zawarło z całym szeregiem państw wspomniane w ustępie poprzednim umowy dwustronne, które wprowadzają w stosunkach z temi państwami jak najdalej idące uproszczenia, a nadto z **innemi** państwami porozumiało się w drodze wymiany not co do wprowadzenia uproszczeń poniżej wyszczególnionych, przyczem wyjaśniam, że wszędzie, gdzie poniżej będzie mowa o „innych państwach” lub „wszystkich innych państwach” — należy rozumieć państwa do konwencji należące z wyłączeniem tych, wymienionych wyżej, z którymi wiązą Polskę osobne umowy dwustronne o pomocy prawnej.

II.

Doręczenia sądowe (art. 1 — 5).

Konwencja Haska Procesowa przyjmuje jako zasadę, że wnioski o doręczenie mogą być przesyłane drogą **konsularną** (art. 1 ust. 1), zarazem jednak zastrzega dla każdego z państw konwencyjnych prawo sprzeciwienia się temu sposobowi przesyłania wniosków i zażądania, aby wnioski te były mu przesyłane drogą **dyplomatyczną**. Z zastrzeżenia tego skorzystała jedynie **Finlandja i Portugalja**. Oznaczenie władzy, do której w każdym państwie konwencyjnym mają konsulowie skierowywać swe wnioski o doręczenie, pozostawia Konwencja Haska każdemu z państw konwencyjnych.

Rząd Polski wskazał jako takie władze powołane w Polsce do przyjmowania zagranicznych wniosków o doręczenie — prezesów sądów okręgowych, w których okręgu znajduje się odbiorca pisma przeznaczonego do doręczenia. Inne państwa konwencyjne oznaczyły władze niżej wyszczególnione.

W Polsce będą zatem prezesi sądów okręgowych otrzymywali wnioski o doręczenie bezpośrednio od konsulów państw, należących do Konwencji Haskiej Procesowej. Może się jednak zdarzyć, że prośba zostanie nadesłana przez przedstawicielstwo dyplomatyczne (poselstwo, ambasada) państwa wzywającego, tem bardziej, że funkcje konsularne bywają powierzane nietylko samodzielnym konsulatom, lecz niekiedy również osobnym urzędnikom (wydziałom) przedstawicielstw dyplomatycznych. Takiego nadesłania nie można uważać za nieprawidłowe i nie powinno ono być przyczyną odmowy doręczenia. Polskie władze sądowe winny zaś swe wnioski o doręczenia, które mają być dokonane na terytorjum poszczególnych państw do konwencji należących, przysłać bezpośrednio do miejscowo właściwych konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej w danem państwie obcym — z wyjątkiem Finlandji i Portugalji, przyczem winny stosować się do okólnika w sprawie przesyłania odezwo do doręczenia i pism rekwizycyjnych do konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej (Zb. rozp. i okóln. poz. 653 str. 1247), przy którym zamieszczony jest wykaz (sieć) polskich urzędów konsularnych. Pisma przeznaczone do doręczenia w Finlandji i Portugalji należy przysłać Ministerstwu Sprawiedliwości, które skieruje je na drogę dyplomatyczną.

W odezwie do konsulatu o spowodowanie doręczenia należy wymienić nazwisko i stanowisko procesowe stron, adres odbiorcy i rodzaj aktu przeznaczony do doręczenia (art. 1 ust. 1) oraz zaznaczyć, czy chodzi o doręczenie w myśl art. 1 czy w myśl art. 3 Konwencji Haskiej. W ostatnim wypadku należy do pism przeznaczonych do doręczenia dołączyć potrzebne przekłady, uwierzytelnione przez tłumacza przysięgłego (zob. punkt VII), przyczem należy zaznaczyć, że przekłady te winny być jeszcze przez konsulat uwierzytelnione.

Konsulowie polscy będą otrzymane wnioski o doręczenie skierowywali:

w Belgji — do Prokuratorów Królewskich przy sądach I instancji, w których okręgu odbiorca pisma przeznaczony do doręczenia posiada swe miejsce zamieszkania lub przebywa.

w Danji — w Kopenhadze do „Magistratu“ poza Kopenhagą do właściwego prefekta (Amtmand).

w Estonji — do Naczelników (Prezydentów) sądów pokoju (Rahukogu): Tallina Hapsalu Rahukogu w Tallinie, Rakvera-Paide Rahukogu w Rakvere, Tartu-Võru w Tartu i Viljandi-Parnu w Parnu, zależnie od adresu pisma, które ma być doręczone;

w Hiszpanji — do Prezesów sądów II instancji (Presidentes de audiencias territoriales), zależnie od tego, gdzie ma nastąpić doręczenie;

w Holandji — do Prokuratorów Królewskich przy Trybunałach sądowych, w których okręgu ma nastąpić doręczenie;

w Luksemburgu — do Generalnego Prokuratora Państwa (Procureur Général d'Etat) lub do Prokuratorów Państwa (Procureurs d'Etat) w Luksemburgu i w Diekirch zależnie od tego, gdzie ma nastąpić doręczenie;

w Łotwie — do łotewskiego Ministerstwa Sprawiedliwości;

w Norwegji — do Trybunałów I instancji zależnie od tego, gdzie ma nastąpić doręczenie. Trybunały te noszą nazwę bądź Trybunałów miejskich („byrett“) bądź Trybunałów kantonalnych („heredsrett“);

w Szwajcarii — do Wydziału Policji Związkowego Departamentu Sprawiedliwości i Policji w Bernie;

w Szwecji — do gubernatorów prowincji (Kungl. Maj ts Befallningshavande i . . . läss), w Stockholmie do Wysokiego Gubernatora miasta („Overståthäl rämbetet i Stockholm“), zależnie od miejsca, gdzie doręczenie ma być wykonane;

na Węgrzech — do królewsko-węgierskiego Ministerstwa Sprawiedliwości;

we Włoszech — do Prokuratorów Królewskich przy Trybunałach, w których okręgu ma nastąpić doręczenie.

III.

Inne sposoby doręczenia (art. 6).

Konwencja Haska Procesowa przewiduje w art. 6 możliwość skutecznego doręczenia zagranicą bez korzystania z pomocy zagranicznych władz sądowych, a mianowicie:

1) władze sądowe państw konwencyjnych mogą doręczać pisma sądowe osobom zainteresowanym, przebywającym zagranicą, bezpośrednio pocztą;

2) osoby zainteresowane mogą skutecznie doręczenia bezpośrednio przez właściwych urzędników wykonawczych lub innych właściwych funkcjonariuszów kraju, gdzie doręczenie ma nastąpić;

3) każde państwo może osobom przebywającym zagranicą doręczać pisma sądowe bezpośrednio przez swych przedstawicieli dyplomatycznych lub konsularnych.

Te trzy sposoby doręczania są dopuszczalne tylko na podstawie porozumienia się poszczególnych państw, lub jeśli państwo, na którego terytorjum doręczenie ma nastąpić, temu się nie sprzeciwia, co do punktu 3) — z zastrzeżeniem, wynikającym z ostatniego zdania art. 6.

Rząd Polski sprzeciwił się w stosunku do wszystkich państw do konwencji należących skutecznieniu doręczeń w sposób pod 2) określony. Wobec tego doręczenia przez osoby zainteresowane bezpośrednio z pomocą właściwych funkcjonariuszów urzędowych nie są w Polsce dopuszczalne.

Natomiast Rząd Polski zgodził się, pod warunkiem wzajemności, na dokonywanie w Polsce doręczeń w sposób określony wyżej pod 1) i 3). Na tej podstawie, w wyniku porozumienia się z poszczególnymi państwami, doręczenia bezpośrednio pocztą do rąk adresatów oraz doręczenia przez przedstawicieli dyplomatycznych lub konsularnych państwa wzywającego bezpośrednio do rąk adresatów w państwie wezwanem się znajdujących są dopuszczalne w stosunkach Polski: z **Belgją, Estonją, Finlandją, Hiszpanją, Holandją, Luksemburgiem, Łotwą i Szwecją**. W stosunkach z Danją i Norwegją dopuszczalne są doręczenia bezpośrednio pocztą do rąk adresatów, natomiast doręczenia bezpośrednio przez przedstawicieli dyplomatycznych lub konsularnych mogą być skutecznie tylko do rąk obywateli ich państwa (por. art. 6 ust. 2). W stosunkach z **Włochami**, odwrotnie, nie są dopuszczalne doręczenia bezpośrednio pocztą do rąk adresatów, natomiast każde z obu państw może skutecznie doręczenia przez swych przedstawicieli dyplomatycznych lub konsularnych w państwie przyjmującym bez względu na obywatelstwo adresatów. W stosunkach z **Portugalią, Szwajcarią i Węgrami** nie są dopuszczalne ani doręczenia pocztą, ani doręczenia przez przedstawicieli dyplomatycznych lub konsularnych, o ile adresat nie jest obywatelem ich państwa.

Ze wspomnianych wyżej pod 1) i 3) sposobów skutecznienia doręczeń zagranicą winny jednak polskie władze sądowe korzystać tylko wyjątkowo, o ile ustawodawstwo polskie na to pozwala, a korzystanie z pomocy prawnej sądów zagranicznych natrafia na jakieś trudności.

IV.

Pisma rekwizycyjne (art. 8 — 14).

Konwencja Haska Procesowa przyjmuje jako zasadę, że pisma rekwizycyjne mogą być przesyłane drogą **konsularną** (art. 9), zarazem jednak zastrzega dla każdego z państw konwencyjnych prawo sprzeciwienia się temu sposobowi przesyłania pism rekwizycyjnych i zażądania, aby pisma te były mu przesyłane drogą **dyplomatyczną**. Z zastrzeżenia tego Państwo Polskie nie skorzystało, wobec czego do Polski pisma rekwizycyjne innych państw konwencyjnych będą kierowane z reguły drogą konsularną. Z innych państw z zastrzeżenia tego skorzystały **Belgia i Portugalia** obustronnie t. zn. zarówno dla rekwizycji **własnych** jak i **polskich**, a **Finlandja i Włochy** jednostronnie t. zn. tylko o tyle, że pisma rekwizycyjne **polskich** władz sądowych, kierowane do Finlandji i Włoch,

mają być przesyłane drogą dyplomatyczną, natomiast państwa te przy przesyłaniu **własnych** pism rekwizycyjnych do Polski będą korzystały z uproszczonej drogi konsularnej.

Oznaczenie władzy, do której w każdym państwie konwencyjnym mają konsulowie skierowywać pisma rekwizycyjne swych państw, pozostawia Konwencja Haska każdemu z państw konwencyjnych (art. 9).

Rząd Polski wskazał jako taką władzę, powołaną w Polsce do przyjmowania zagranicznych pism rekwizycyjnych, Ministerstwo Sprawiedliwości, które po zbadaniu dopuszczalności żądanej pomocy prawnej będzie pisma te skierowywało bezpośrednio do właściwego sądu, a więc w myśl art. 13 u. s. p. z reguły do sądu grodzkiego, w którego okręgu żądana czynność pomocy sądowej ma być wykonana. Inne państwa konwencyjne oznaczyły władze niżej wyszczególnione, jako władze powołane do przyjmowania polskich pism rekwizycyjnych.

Polskie władze sądowe winny zatem swoje pisma rekwizycyjne, które mają być wykonane na terytorjum poszczególnych państw do konwencji należących, adresować wprawdzie do miejscowo właściwej zagranicznej władzy sądowej, ale przysyłać bezpośrednio do konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej w danym państwie obcym, z wyjątkiem Belgii, Finlandji, Portugalji i Włoch, przyczem podobnie jak przy wnioskach o doręczenie winny stosować się do okólnika w sprawie przesyłania odezwo do doręczenia i pism rekwizycyjnych do konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej (Zb. rozp. i okóln. poz. 653 str. 1247). Pisma rekwizycyjne do władz sądowych w Belgji, Finlandji, Portugalji i we Włoszech należy przysyłać Ministerstwu Sprawiedliwości, które skieruje je na drogę dyplomatyczną.

Pismo rekwizycyjne winno być zawsze podpisane przez sędziego i zaopatrzone w pieczęć urzędową. Do pisma rekwizycyjnego należy dołączyć przekład uwierzytelniony przez tłumacza przysięgłego (zob. punkt VII), a w odezwie do konsulatu Rzeczypospolitej Polskiej należy zaznaczyć, że przekład ten winien być jeszcze uwierzytelniony przez konsula.

Konsulowie polscy będą otrzymane pisma rekwizycyjne skierowywali:

w Danji — w Kopenhadze do Ministerstwa Sprawiedliwości, poza Kopenhagą do właściwego prefekta (Amtmand);

w Estonji — do Naczelników (Prezydentów) sądów pokoju (Rahukogu): Tallina — Hapsalu Rahukogu w Tallinie, Rakvere Paide Rahukogu w Rakvere, Tartu-Võru w Tartu i Viljandi Parnu w Parnu, zależnie od tego, w okręgu którego z tych sądów ma być wykonana rekwizycja;

w Hiszpanji — do Prezesów sądów II instancji (Presidentes de audiencias territoriales), zależnie od tego, gdzie czynność rekwizycyjna ma być wykonana;

w Holandji — do sędziów pokoju, w których okręgu urzędowania rekwizycja ma być wykonana;

w Luksemburgu — do Generalnego Prokuratora Państwa (Procureur Général d'État) lub do Prokuratorów Państwa (Procureurs d'État) w Luksemburgu i w Diekirch zależnie od tego, gdzie ma być wykonana czynność rekwizycyjna;

w Lotwie — do łotewskiego Ministerstwa Sprawiedliwości;

w Norwegji — do Trybunałów I instancji, w których okręgu czynność rekwizycyjna ma być wykonana. Trybunały te noszą nazwę, jak wyżej wspomniano, bądź Trybunałów miejskich („byrett”) bądź Trybunałów kantonalnych („heredsrett”);

w Szwajcarii — do Wydziału Policji Związkowego Departamentu Sprawiedliwości i Policji w Bernie;

w Szwecji — do Trybunałów I instancji, w których okręgu czynność rekwizycyjna ma być wykonana;

na Węgrzech — do Królewsko-Węgierskiego Ministerstwa Sprawiedliwości.

V.

Uwagi ogólne dotyczące doręczeń i pism rekwizycyjnych.

O ile polskie władze sądowe swoje pisma rekwizycyjne i akta przeznaczone do doręczenia przysyłają bezpośrednio do konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej, winny je dołączać do odezwy skierowanej do miejscowo właściwego konsulatu Rzeczypospolitej Polskiej. Gdyby oznaczenie miejscowo właściwego konsulatu natrafiało na trudności, należy prośbę o pomoc prawną skierować do właściwego konsulatu Rzeczypospolitej Polskiej w stolicy danego państwa lub do wydziału konsularnego przy poselstwie (ambasadzie) Rzeczypospolitej Polskiej w tem państwie. Jeśliby sąd miał trudności w oznaczeniu władzy zagranicznej powołanej do wykonania prośby o pomoc prawną, należy to oznaczenie pominąć, a w odezwie do konsulatu prosić o odpowiednie uzupełnienie adresu.

Nadsyłane z zagranicy prośby o pomoc prawną winny polskie władze sądowe badać z całą dokładnością, czy żądana pomoc prawna jest dopuszczalna i wykonalna ze stanowiska przepisów konwencji i ustawodawstwa wewnętrznego. Decyzje odmowne i rekwizycje z jakiegokolwiek powodu niewykonane należy wraz z wszystkimi aktami przedstawiać Ministerstwu Sprawiedliwości. Odezwy władz zagranicznych o pomoc prawną jakiegokolwiek rodzaju (a więc także o doręczenie) w sprawach przeciw Polskiemu Skarbowi Państwa należy zawsze przedstawiać Ministerstwu Sprawiedliwości do decyzji. Akta wykonanej prośby o pomoc prawną należy dołączać do odezwy, wystosowanej do władzy, która prośbę tę nadesłała (będzie nią najczęściej konsul państwa wzywającego, a wyjątkowo Ministerstwo Sprawiedliwości) i zwrócić tej władzy bezpośrednio (art. 1 ust. 1 i art. 9 ust. 1).

Za wykonanie prośby o pomoc prawną nie należy się zwrot żadnych innych opłat ani kosztów poza wymienionymi w art. 7 i 16 konwencji. W wypadkach, w których zwrot kosztów, w myśl powyższego, się należy, sąd winien policzyć je i zażądać zwrotu w odezwie, przy której przysyła akta wykonanej prośby o pomoc prawną.

VI.

Wykonalność orzeczeń o kosztach (art. 18 i 19).

Stosownie do ust. 3 art. 18 konwencji Rząd Polski wyraził wobec wszystkich państw, należących do konwencji, swą zgodę na to, aby w Polsce wnioski o zaopatrzenie w tytuł wykonawczy zagranicznych decyzji sądowych o kosztach, o których mowa w art. 18, mogły być zgłaszane przez strony zainteresowane bezpośrednio do władz właściwych.

W sprawach tych jest zatem dopuszczalna w Polsce zarówno droga bezpośrednia, jak i dyplomatyczna, w którym to ostatnim wypadku sądy właściwe będą otrzymywały odnośne wnioski od Ministerstwa Sprawiedliwości.

Wzajemnie też wnioski o zaopatrzenie tytułem wykonawczym określonych w art. 18 decyzji polskich władz sądowych w sprawie kosztów sporu mogą być w innych do konwencji należących państwach, z wyjątkiem Portugalji i Węgier, zgłaszane przez strony zainteresowane zarówno w drodze dyplomatycznej, jak bezpośrednio do władz właściwych danego państwa. Tylko w Portugalji i na Węgrzech obowiązuje zasada konwencji, t. j. dopuszczalna jest wyłącznie droga dyplomatyczna.

VII.

Kwestja języka tłumaczeń (art. art. 3, 10 i art. 19 ust. 2 pkt. 3).

Sprawa języka przekładów, które winny być dołączane do pism przeznaczonych do doręczenia (art. 3), do próśb rekwizycyjnych (art. 10) i do wniosków o uznanie wykonalności orzeczeń o kosztach (art. 19 ust. 2 pkt. 3) przedstawia się w sposób następujący:

Zasada konwencji, a więc **język państwa wezwanego**, obowiązuje w całej pełni w stosunkach z Belgją, Finlandją, Szwajcariją i Węgrami, z Szwecją zaś tylko w zakresie rekwizycji (art. 10) oraz orzeczeń o kosztach (art. 19 ust. 2 pkt. 3) z tem, że za język państwowy w rozumieniu Haskiej Konwencji Procesowej ma być uważany: w Finlandji — języki fiński i szwedzki, w Szwajcariji — język francuski i niemiecki, z wyjątkiem kantonu Tessin, gdzie za język państwowy ma być uważany także język włoski, a w Szwecji — język szwedzki, norweski i duński.

Język państwa wzywającego obowiązuje na podstawie porozumienia w stosunkach z **Danją** z tem zastrzeżeniem, że państwo wezwane może w razie potrzeby (co odnośnie do pism rekwizycyjnych zawsze będzie miało miejsce) zarządzić sporządzenie tłumaczenia na swój język, a zwrotu kosztów przekładu żądać od państwa wzywającego. Wobec tego sądy polskie będą pisma rekwizycyjne sądów duńskich otrzymywały od Ministerstwa Sprawiedliwości zawsze z dołączeniem przekładu; swoje zaś pisma rekwizycyjne mogą sądy te przysyłać konsulatom Rz. P. w Danji wprawdzie bez przekładu, winny jednak przed wysłaniem ściągnąć od strony zainteresowanej odpowiednią sumę, jako zaliczkę na koszty przekładu, który niezawodnie władze duńskie polecą u siebie sporządzić.

Język państwa wzywającego obowiązuje w zakresie doręczeń (art. 3), także w stosunkach z **Łotwą**, z tem zastrzeżeniem, że państwo wezwane może w razie potrzeby zażądać dostarczenia sobie przekładu na język własny lub na język francuski. Z uwagi na to należy w przypadkach doręczeń w Łotwie w myśl art. 3 konwencji pobierać od strony zainteresowanej zaliczkę na koszty ewentualnego przekładu.

Język francuski obowiązuje na podstawie porozumienia w stosunkach z Estonją, Hiszpanją, Holandją, Luksemburgiem, Norwegją i z Włochami, z Łotwą — z wyjątkiem doręczeń (zob. ustęp poprz.), a ze Szwecją tylko w zakresie doręczeń (art. 3).

Język francuski obowiązuje również w stosunkach z Portugalją, jednak z tem zastrzeżeniem, że państwo wezwane może w razie potrze-

by zarządzić sporządzenie przekładu na swój język i zwrotu kosztów przekładu zażądać od państwa wzywającego. Ponieważ wnosić należy, że państwo wezwane z zastrzeżenia tego zawsze skorzysta przy pismach rekwizycyjnych, przeto w celu zaoszczędzenia kosztów podwójnego tłumaczenia (na język francuski a następnie portugalski) sądy polskie winny swoje pisma rekwizycyjne przy przesyłaniu ich Ministerstwu do dalszego skierowania zaopatrywać z reguły w tłumaczenia na język portugalski, chyba że sporządzenie takiego przekładu wyjątkowo natrafia na trudności, w którym to wypadku wystarczy dołączyć tłumaczenie na język francuski, a od strony zainteresowanej ściągnąć odpowiednią zaliczkę na koszt przekładu portugalskiego, który niezawodnie władze portugalskie polecą sporządzić. Pisma rekwizycyjne sądów portugalskich będzie Ministerstwo Sprawiedliwości przysyłało sądom polskim zawsze z dołączeniem przekładu na język polski.

VIII.

W innych materjach, w których Haska Konwencja Procesowa przewiduje możliwość porozumienia się państw konwencyjnych co do odstąpienia od zasady ustalonej w konwencji, — takiego porozumienia Państwo Polskie nie zawarło z żadnym państwem konwencyjnym, wobec czego w tych materjach obowiązują wyłącznie postanowienia konwencji.

Warszawa, dnia 27 maja 1932 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

OKÓLNİK Nr. 1656/II.A./32

w sprawie przesłuchiwania i odwiedzania osób tymczasowo aresztowanych.

Do wszystkich sądów i prokuratur.

Przesłuchiwanie osób tymczasowo aresztowanych winno zasadniczo odbywać się w godzinach urzędowych w pomieszczeniach budynków więziennych, zarezerwowanych w tym celu na zasadzie postanowień okólnika poz. 503 zbioru rozporządzeń i okólników.

W tych też tylko godzinach urzędowych należy udzielać zezwoleń na porozumiewanie się obrońców z aresztowanymi i na odwiedziny aresztowanych (art. 94 k. p. k., art. 42 i 43 rozp. w sprawie organizacji więziennictwa, § 98 reg. kar.), przy których konieczna jest obecność sędziego lub prokuratora. Porozumiewanie się takie ani odwiedziny żadną miarą nie powinny naruszać porządku więziennego i **nie mogą odbywać się poza budynkiem więziennym.**

Panów prezesów sądów i prokuratorów proszę o czuwanie nad ściśle przestrzeganiem zasad, wyrażonych w niniejszym okólniku.

Warszawa, dnia 1 czerwca 1932 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1657/II.A./32

w sprawie listów gończych.

Do wszystkich sądów i prokuratur.

W uzupełnieniu okólnika w sprawie ogłaszania listów gończych w „Gazecie Śledczej” (Zbiór rozp. i okóln. poz. 57) zarządzam, co następuje:

1. Nie należy ogłaszać listów gończych, jeśli osoby poszukiwane zamieszkują stale w danej miejscowości i tylko chwilowo wydalili się stamtąd lub zmieniły adres; w takich wypadkach należy starać się o odnalezienie osoby poszukiwanej drogą wywiadów przez urzędy gminne, magistraty i t. p. lub drogą wywiadów policyjnych.

2. W odpowiednich rubrykach wzoru listu gończego do czasu wprowadzenia jednolitego kodeksu karnego należy, określając „przestępstwo zarzucane”, podać obok artykułów (paragrafów) ustawy karnej materialnej także w skróceniu nazwę przestępstwa np. „kradzież”, „oszustwo” i t. p., a to dla ułatwienia orientacji władzom wykonawczym na obszarze, podlegającym innej ustawie karnej materialnej.

3. Z chwilą odnalezienia osoby poszukiwanej list gończy należy niezwłocznie odwołać (§ 107 reg. kar.), zawiadamiając o tem równocześnie redakcję „Gazety Śledczej”.

4. Przesyłane Redakcji „Gazety Śledczej” do ogłoszenia listy gończe winny być pisane czytelnie, w miarę możliwości pismem maszynowym.

Warszawa, dnia 1 czerwca 1932 r.

Minister Sprawiedliwości:

Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1658/II. G.S./32

w sprawie norm opałowych.

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dn. 16 marca 1929 r. w sprawie norm opałowych zarządzam, co następuje:

Począwszy od sezonu zimowego 1932/33 należy zapotrzebowanie opału do ogrzewania lokali sądowych i więziennych w budynkach stałych, drewnianych i murowanych, obliczać według następujących zasad.

Terytorjum państwa dzieli się na następujące strefy opałowe:

Strefa I.

Województwa: warszawskie, białostockie, lubelskie, kieleckie, łódzkie, pomorskie, poznańskie, śląskie, krakowskie bez 8 powiatów podkarpackich, lwowskie bez 3 powiatów, stanisławowskie bez 7 powiatów.

Strefa II.

Województwa: wileńskie, nowogródzkie, poleskie, wołyńskie, tarnopolskie.

Strefa III.

Podkarpackie powiaty województw: krakowskiego: Żywiec, Maków, Nowy Targ, Limanowa, Nowy Sącz, Grybów, Gorlice, Jasło; lwowskiego: Krosno, Sanok, Lesko; stanisławowskiego: Turka, Skole, Dolina, Kałusz, Bohorodczany, Nadwórna, Kosów.

Ilości niezbędnego opału określa się na podstawie kubatury pomieszczeń ogrzewanych, obliczonej w świetle (t. j. nie licząc objętości murów, stropów oraz ubikacji ubocznych, nie posiadających źródeł ciepła), przyjmując jako normę potrzebnej ilości węgla kamiennego, o średniej teoretycznej wartości opałowej, 6.000 cal./kg., łącznie z konieczną ilością drzewa na podpałkę, na 1 m³ pomieszczenia ogrzewanego na cały okres opałowy dla lokali w domach wielopiętrowych między piętrami ogrzewanymi.

Tabela.

	ogrzewanie centralne	ogrzewanie piecami
Strefa I	8,5 kg węgla kam.	10,8 kg węgla kam.
Strefa II	10,0 " " "	12,4 " " "
Strefa III	10,3 " " "	12,9 " " "

W budynkach wielopiętrowych dla lokali na parterze i dla lokali na kondygnacji najwyższej normy powyższe mnoży się przez 1,25.

Dla budynków parterowych oraz dla lokali suterrenowych normy powyższe mnoży się przez 1,50.

Przy ogrzewaniu drzewem 1 m³ drzewa miękkiego średniej jakości należy uważać za równoznacznik 150 kg węgla kamiennego, przy ogrzewaniu zaś drzewem twardym — 200 kg węgla kamiennego. Przy ogrzewaniu koksem lub węglem górnośląskim prócz pszczyńskiego ilości opału obliczone dla węgla kamiennego należy zmniejszyć o 10%, przy ogrzewaniu zaś torfem za równoważnik 1 kg węgla kamiennego uważa się 2½ kg torfu.

Obliczenie przestrzeni podlegającej ogrzewaniu oraz ilości niezbędnego opału ma być dokonane pod nadzorem i odpowiedzialnością kierownika urzędu i przechowane w aktach tego urzędu do dyspozycji władz przełożonych i organów kontroli.

Powyższe normy podlegają obowiązkowo zmniejszeniu w razie stwierdzenia przez kierownika urzędu lub władzę przełożoną możliwości zmniejszenia normy.

Podane w powyższej tabeli normy węgla kamiennego obejmują konieczną ilość drzewa na podpałkę, przeto ogólną ilość węgla lub koksu, obliczoną dla danego urzędu na cały sezon opałowy, należy z tego tytułu zmniejszyć o 5%.

Warszawa, dnia 1 czerwca 1932 roku.

Minister Sprawiedliwości:

Czesław Michałowski

OKÓLNIAK Nr. 1659/I.U./32

w sprawie urlopów wypoczynkowych dla sędziów i prokuratorów, pragnących uczęszczać na kursy Akademii Prawa Międzynarodowego w Hadze.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich Sądów.

Powołując się na zamieszczony w niniejszym Numerze Dziennika Urzędowego komunikat w sprawie kursów Akademii Prawa Międzynarodowego w Hadze, proszę Panów Prezesów i Prokuratorów o umożliwienie przez odpowiedni podział urlopów wypoczynkowych wyjazdu na powyższe kursy tym członkom magistratury sądowej i prokuratury, którzyby chcieli wziąć w nich udział.

Warszawa, dnia 31 maja 1932 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

KOMUNIKAT

w sprawie kursów Akademii Prawa Międzynarodowego w Hadze.

Akademia Prawa Międzynarodowego w Hadze, założona w r. 1923 przy poparciu finansowym Dotacji Carnegie rozpoczyna w lipcu 1932 r. dziesiąty rok swej działalności.

W czasie od 4 lipca do 27 sierpnia 1932 r. odbędą się dwa kursy: pierwszy od 4 do 30 lipca, a drugi od 1 do 27 sierpnia 1932 r., obejmujące cykl wykładów z dziedziny prawa międzynarodowego (publicznego i prywatnego), dotyczących rozwoju historycznego i podstawowych zasad tego prawa, pozatem szereg wykładów specjalnych na aktualne tematy prawa międzynarodowego. Wykłady te wygłaszane w języku francuskim przez najwybitniejszych znawców odnośnych dziedzin, różnią się zasadniczo od wykładów uniwersyteckich, jako bardziej specjalne i bardziej pogłębione. Każdy przedmiot traktowany jest pod różnymi kątami widzenia i z najdalej idącym obiektywizmem celem uniknięcia uzasadnionych wzajemności narodowych.

Przed rozpoczęciem wykładów wręczone jest słuchaczom krótkie streszczenie, zaopatrzone w notatki bibliograficzne.

Udział w kursach jest bezpłatny. Dla wzięcia w nich udziału wystarczy piśmienne zgłoszenie się do sekretariatu (Secrétariat du Conseil d'administration de l'Académie de Droit International de La Haye, au Palais de la Paix, à la Haye) z podaniem nazwiska, obywatelstwa, zawodu i adresu. W tymże sekretariacie osoby interesowane mogą poinformować się o warunkach uzyskania stypendjum w sumie 400 flor. holenderskich celem umożliwienia wzięcia udziału w kursach. Stypendja te w liczbie 9-u są ustanowione przez Rząd Holenderski i radę administracyjną kursów dla słuchaczy wybranych przez kuratorjum Akademii z pomiędzy osób, które napisały artykuły lub wyróżniające się dzieła z zakresu prawa międzynarodowego.

Stowarzyszenie słuchaczy i byłych słuchaczy Akademii postarało się o to, aby wydatki związane z pobytem sprowadzić do przeciętnej normy wydatków na utrzymanie w innych miastach Europy. Osoby interesowane

mogą otrzymać informacje z tej dziedziny, zwracając się do sekretariatu stowarzyszenia (Association des auditeurs et anciens auditeurs de L'Académie de Droit International de La Haye — Palais de la Paix — Chambre Nr. 50 à La Haye).

Zalecając sędziom i prokuratorom korzystanie ze wspomnianych wykładów, Ministerstwo Sprawiedliwości zaznacza, że osoby pragnące uczęszczać na te wykłady będą mogły korzystać z ulg paszportowych na podstawie zaświadczenia wydanego im przez władzę przełożoną oraz że uczęszczanie na kursa można pogodzić z wakacjami letnimi nad morzem w Scheveningen.

Ministerstwo załącza poniżej spis wykładów w obu okresach studjów.

Pierwszy okres: 4 — 30 lipca 1932 r.

Historyczny rozwój prawa międzynarodowego.

Historja organizacji międzynarodowej (od międzynarodowej anarchji do Związku Narodów) (5 wykładów) — P. Ludwik Le Fur, Profesor Uniwersytetu Paryskiego, Członek Instytutu Prawa Międzynarodowego.

Zasady Międzynarodowego prawa publicznego.

Ogólne zasady prawa pokoju (16 wykładów) — P. de la Pradelle, Profesor Uniwersytetu Paryskiego, b. Wiceprezes Instytutu Prawa Międzynarodowego.

Zasady międzynarodowego prawa prywatnego.

Rola prawa porównawczego w prawie międzynarodowym prywatnym (5 wykładów) — P. Dr. Hans Lewald, Profesor Uniwersytetu w Frankfurcie nad Menem.

Kwestje specjalne z dziedziny prawa międzynarodowego prywatnego.

Koncepcja prawa międzynarodowego prywatnego według doktryny i praktyki w Brazylii — P. Pontès de Miranda, Profesor honorowy na Uniwersytecie w Rio de Janeiro.

Prawo administracyjne, handlowe i ekonomiczne.

Klauzula największego uprzywilejowania i taryfy preferencyjne (5 wykładów) — P. baron Borys Nolde, Członek Instytutu Prawa Międzynarodowego.

Przegląd kilku ogólnych zasad prawa międzynarodowego w dziedzinie komunikacji i tranzytu (5 wykładów) — P. Jan Hostie, Sekretarz Generalny Komisji Centralnej Żeglugi na Renie, Członek Stałego Komitetu Prawniczego Komisji Konsultacyjnej i Technicznej Komunikacji i Tranzytu Związku Narodów.

Prawo skarbowe.

Kryzysy ekonomiczne i skarbowe (5 wykładów) — P. Albert Aftalion, Profesor Wydziału Prawa Uniwersytetu w Paryżu.

Organizacja międzynarodowa.

Inne niż Państwa podmioty prawa międzynarodowego (5 wykładów) — P. Profesor Manfredi Nob. Siotto Pintor, z Uniwersytetu we Florencji i z Uniwersytetu egipskiego. Teoria i praktyka interwencji (5 wykładów) — P. Doktor Ellery C. Stowell, Profesor Prawa Międzynarodowego Amerykańskiego Uniwersytetu w Waszyngtonie.

Interpretacja i stosowanie prawa międzynarodowego w krajach anglosaskich (4 wykłady) — Profesor Edwin D. Dickinson z Uniwersytetu w Michigan.

Orzecznictwo międzynarodowe.

Trybunały mieszane i stosunki między sądami w Egipcie (5 wykładów) — P. Salvatore Messina, Sędzia Sądu Najwyższego Italji, Radca Sądu Mieszanego w Aleksandrii (Egipt). Tymczasowe zabezpieczenie w procedurze arbitrażowej i sądowej (5 wykładów) — P. Paweł Guggenheim — Profesor — adjunkt w Instytucie Uniwersyteckim Wyższych Studiów Międzynarodowych.

Dopuszczalność skarg przed sądami międzynarodowymi (5 wykładów) — P. Józef C. Witenberg, Adwokat przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, Radca Prawny Ambasady Polskiej w Paryżu.

Drugi okres: 1 — 27 sierpnia 1932.

Rozwój historyczny prawa międzynarodowego.

Dzieje arbitrażu międzynarodowego (w szczególności w starożytności i w wiekach średnich) (5 wykładów) — P. Baron M. de Taube, Członek Instytutu Prawa Międzynarodowego.

Zasady międzynarodowego prawa publicznego.

Ogólna teoria prawa międzynarodowego (16 wykładów) — P. Doktor Hans Kelsen, Profesor Uniwersytetu w Kolonji.

Zasady międzynarodowego prawa prywatnego.

Konflikty ustaw w dziedzinie skutków małżeństwa (5 wykładów) — P. Eugenjusz Audinet, Profesor honorowy Wydziału Prawa Uniwersytetu w Poitiers.

Kwestje specjalne z dziedziny międzynarodowego prawa prywatnego.

Pojęcie międzynarodowego prawa prywatnego według doktryny i praktyki w Polsce (5 wykładów) — P. Józef Sułkowski, Profesor Wydziału Prawa Uniwersytetu w Poznaniu, Członek Komisji Kodyfikacyjnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Prawo administracyjne, handlowe i ekonomiczne.

Międzynarodowa ochrona własności przemysłowej (5 wykładów) — P. Marceli Plaisant, Senator, Adwokat przy Sądzie Apelacyjnym w Paryżu, były delegat Francji na Konferencję Haską i do Związku Narodów.

Funkcjonariusze międzynarodowi (4 wykłady) — P. José Gascon y Marin, Profesor Wydziału Prawa w Madrycie, Tytułarny Członek Akademii Nauk Moralnych i Politycznych.

Prawo skarbowe.

Bank Wypłat Międzynarodowych (5 wykładów) — P. Benvenuto Griziotti, Profesor zw. i Dyrektor Instytutu Skarbowego Uniwersytetu w Pawji.

Organizacja międzynarodowa.

Zasada równości prawnej w stosunkach międzynarodowych (5 wykładów i 3 posiedzenia seminaryjne) — P. Doktor James Brown Scott, były Prezes Instytutu Prawa Międzynarodowego.

Udział czterech wielkich prawników brytyjskich w prawie międzynarodowym (Lorimer, Westlake, Hall i Holland) (4 wykłady) — P. Profesor A. Pearce Higgins, C. B. E. K. C. L. L. D. F. B. A. Profesor Prawa Międzynarodowego w Cambridge, były Prezes Instytutu Prawa Międzynarodowego.

Odpowiedzialność międzynarodowa w wojnach obywatelskich według praktyki południowo-amerykańskiej (5 wykładów) — P. Buero, Szef Służby Prawniczej Związku Narodów.

Orzecznictwo międzynarodowe.

Zasady postępowania przed sądami międzynarodowymi (4 wykłady) — P. Doktor Wiktor Bruns, Profesor i Dyrektor Instytutu Prawa Międzynarodowego i Prawa Cudzoziemskiego na Uniwersytecie w Berlinie.

Działalność i orzecznictwo mieszanych trybunałów arbitrażowych (4 wykłady) — P. Doktor Rudolf Bluhdorn, Radca Kancelarii Federalnej, Departament Spraw Zagranicznych i Agent Rządu Austriackiego przy mieszanych trybunałach arbitrażowych.

Kwestje ogólnego znaczenia z punktu widzenia prawnego w orzecznictwie Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej (4 wykłady) — P. W. E. Beckett, Barrister at Law, M. A. Oxon, formerly Fellow of All Souls College, Oxford.

K O M U N I K A T

w sprawie godła państwowego do celów dekoracyjnych.

Zrzeszenie Inwalidów Wojennych „Solidarność Inwalidzka” w Warszawie, ul. Marcinkowskiego Nr. 3 m. 1 uruchomiło Zakład Artystyczny Sztuki Stosowanej, który wyrabia godła państwowe z białej masy o wymiarach 26 × 33 cm i 45 × 55 cm, po cenie 45 zł i 120 zł.

Ministerstwo Sprawiedliwości zaleca, ażeby w razie potrzeby zakupienia wizerunku godła państwowego zamówienia były kierowane do wspomnianego Zakładu Artystycznego.

K O M U N I K A T

w sprawie podziału sądu grodzkiego w Częstochowie na rewiry egzekucyjne.

Prezes sądu okręgowego w Piotrkowie ustalił podział sądu grodzkiego w Częstochowie na 4 rewiry egzekucyjne w sposób następujący:

I-szy rewir egzekucyjny obejmuje: gminy: Wancerzów, oraz północną część m. Częstochowy — ulice: Aleję (Panny Marji Nr. parz.), Aniołowską, Bocianią, Brzeźnicką, Ciemną (Nr. niep. od 1 do 97 wł. i parz. od 2 do 154 wł.), Cmentarną, Czarneckiego, Drogię Kiedrzyńską, Drogię Mirowską (strona północna), Dąbrowskiego, Farbiarską, Garncarską (Nr. niep. od 29 i parz. od 28), Gęsią, Głęboką od drogi Kiedrzyńskiej do ulicy Kiedrzyńskiej, Jasnogórską, Kawią, Kamienną, Kamień, Kilińskiego, Kołłątaja, Koszarową, Kozią, Kościuszki (Nr. niep. od 1 do 11

i parz. od 2 do 18), Krasińskiego, Krótka, Laskową Drogę, Lubliniecką (Nr. parz. 10, 12, 14 część północną, zaczynając od ul. Panny Marji), Mirowską (Nr. niep.), Młynarską, Mostową, Myśliwską, Nadrzeczną (Nr. niep. od 29, parz. od 32), Nowy Rynek (Pl. Łukasiewskiego) od Nr. 1 do 6 wł.), Ogrodową (Nr. niep. od 1 do 17, parz. od 2 do 14), Okólną, Prosta (Nr. niep.), Ptasia, Raclawicka, Rybią, Senatorską, Spadek, Staszycę, Stodolnianą, Stary Rynek (Plac Sienkiewicza od 1 do 26 wł.), Szkolną, Tartakową, Wały, Warszawską, Wilsona, Wodną, Wodzickiego, Wyczerpy, Złota (Nr. niep. od 123, parz. od 162), Żabią, Żory.

Rewir ten powierzono komornikowi Konstantemu Pełce, z siedzibą w Częstochowie.

II rewir egzekucyjny obejmuje: południową część śródmieścia Częstochowy — ulice: Aleję Panny Marji (Nr. niep.), Ambulatoryjną, Babią, Betonownię miejską, Bratnią, Bystrą, Ciasną, Cichą, Cegielnianą, Czystą, Dobrą, Dziką, Dzielną, Drogę do Kusiąt, Fabryczną, Focha (dawn. Zielona), Fabrykę Stradom, Fabrykę Peltzerów, Fabrykę Motte, Fabrykę Warta, Fabrykę farbiarnię Prassa, Garncarską (Nr. niep. od 1 do 27 wł. oraz parz. od 2 do 26 wł.), Garbarską, Glinianą, Gładką, Górki, Graniczną, Handlową, Henryka, Herbską, Kaczorowską, Kapucyńską, Kochanowskiego, Kopcową, Kopernika, Kościelną do II toru kolejowego, Krzyżową, Kościuszki (Nr. niep. od 13, parz. od 20), Kusięką, Lubliniecką od Alei do Kordeckiego (Nr. parz. od 2 do 8 wł., część południową zaczynając od Panny Marji), Ładną, Majową, Małą, Marysia, Mickiewicza, Miejską, Mokrą, Miodową, Mirowską (Nr. parz.), Mirowską Drogę, stromą południową, Narutowicza do fabryki Częstochowianka (Nr. niep. od 1 do 67, parz. od 2 do 68), Niecała, Nadrzeczną (Nr. niep. od 1 do 27, parz. od 2 do 30), Nowy Rynek (Pl. Łukasiewskiego od Nr. 7), Nowomiejską, Nowokielecką, Ogrodową (Nr. niep. od 19, parz. od Nr. 16), Olsztyńską do cmentarza żydowskiego, Palmową, Papiernię Kona, Piotra, Piotrowską, Piłsudskiego, Pomorską, Podwójną, Podgórną, Prosta (Nr. parz.), Przechodnia, Przesmyk, Przemysłową, Rolniczą, Równoległą, Sobieskiego (dawn. Nowa), Śląską, Ślepa, Śliska, Słowackiego Srebrna, Stary Rynek (od Nr. 25 do 30), Stawową, Strażacką, Stradomską (1 Maja), Stadjon miejski, Stromą, Stanisława, Targową, Teofila, Topolową, Waszyngtona, Wąską, Widną, Władysława, Zgodną, Zagrodna, Złota (Nr. niep. od 1 do 115, parz. od 2 do 158), Żeromskiego.

Rewir ten powierzono komornikowi Józefowi Solarczykowi, z siedzibą w Częstochowie.

III rewir egzekucyjny obejmuje: gminy: Kamyk, Popów, Miedzno, Węglowice, Kuźniczka, Lipie, Opatów, Przystajń, Panki, m. Kłobucki, m. Krzepice, przedmieście Częstochowy Lisiniec i ulice północno-zachodniej części m. Częstochowy: Białą, Bielską, Bonifaterską, Bykowską, Ciemną (Nr. niep. od 99, parz. od 156), Furmańską, Głęboką od ul. Kiedrzyńskiej na zachód, Jasną Górę, Jana, Kiedrzyńską, Klasztorną, Kredytową, Lelewela, Legjonów, Luśni, Park Staszycy, Park 3 Maja, Parkitka, Perla, Pietrusińskiego, Podkule, Północną, Rynek Wieluński, Rocha, Sokolą, Spokojną, Sieroszewskiego, Starą, Strzelecką, Szeroką, Traugutta, Trębacką, Wieluńską (3 Maja), Wręczycką, Zaciszańską, Zajęczą.

Rewir ten powierzono komornikowi Józefowi Kossekowi, z siedzibą w Częstochowie.

IV rewir egzekucyjny obejmuje: gminy: Poczesna, Mykanów, Grabówka, Kamienica-Polska, Wrzosowa, Dzbów, Rększowice, Przyrów, Po-

tok Złoty, Olsztyn, przedmieścia Częstochowy: Zacisze, Stradom, Ostatni Grosz, Bleszno, Raków, Dębie, Kucelin, kol. Aleksandrja — ulice: Aleksandrowską, Asnyka, Bakowską, Bema, Biegańskiego, Bielańską, Botaniczną, Bolesławską, Bór, Bracką, Brzezińską, Brzozową, Brzózki, Ciegła, Chałubińskiego, Chełmońskiego, Chłodną, Chmielną, Czackiego, Częstochowiankę, Daniłowskiego, Dębie, Dębowa, Dojad, Dolną Nową, Długa, Długosza, fabr. Częstochowiankę, Folwarcznią, Franciszkańską, Fredry, Gazową, Gołębią, Gnaszyńską, Pułaskiego, Kordeckiego, Kazimierza, Augustyna, Nieskończoną, Szeroką, Barbary, Guzikowską, Górną, Główną, Grottgera, Gruntową, Grzybową, Janowską, Józefa, Karową, Karolkową, Kasprowicza, Kawodrzańską, Kolejową, Konopnickiej, Kościelną do II toru kolejowego na południe, Kossaka, Kowalską, Kunickiego, Krucza, Langiewicza, Lenartowicza, Leśną, Limanowskiego, Lipową, Listopada 11, Ludwikowską, Łakową, Łukasiewskiego, Mierną, Miła, Mirosławskiego, Mireckiego, Miarki, Mochnackiego, Narutowicza (Nr. niep. od 75, parz. od 68), Niemcewicz, Niska, Nowy-Swiat, Orla, Ossowskiego, Ostatnia, Oszczędna, Orzeszkowej, Pastewna, Piaski, Piękną, Poddębie, Podstawna, Podkolejową, Podwale, Południową, Poniatowskiego, Polną, Planową, Plater, Prusa, Pszeną, Reymonta, Rejtana, Rzeźniczą, Rzeźnię miejską, Sabinowską, Sadową, Ścigienego, Sosnową, Sowińskiego, Smolną, Spacerową, Stalową, Stacyjna, Struga, Skargi, Skrupki, Syrokomli, Sucha, Sułkowskiego, Szara, Towarowa, Traktowa, Tymczasowa, Warwińskiego, Wesoła, Wiejska, Wietrzykowska, Wierzbo-wa, Wiśniowa, Wschodnia, Wspólna, Wronia, Wrzosowski Las, Wysoka, Wyspiańskiego, Zamojskiego, Zawiszy, Zagłoby, Zieloną, Zimną, Źródła-ną, Żarecką, Żelazną, Żorawia, Żytnia.

Rewir ten powierzono komornikowi Stefanowi Stodółkiewiczowi, z siedzibą w Częstochowie.

**Uzupełnienie do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych
(Dz. Urz. Nr. 6/32).**

N a z w a S ą d u	Wysokość zaliczki	Właściwa kasa urzędu skarbowego	U w a g i
Sąd grodzki w Skolem	2.000	w Stryju	dotychczas 1.000
" " we Lwowie	5.000	we Lwowie I	" 3.000
" " w Przemyśle	3.000	w Przemyśle	" 1.000
Sąd okręgowy w Wilnie	5.000	w Wilnie	" 20.000

RUCH SŁUŻBOWY.**Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich.**

Podania ze zgłoszeniem kandydatury na wolne stanowiska sędziowskie i prokuratorskie, wskazane w obwieszczeniach, umieszczonych poniżej, należy wnosić w trybie, przepisany rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 935 i 936) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem z dnia 31 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 3, poz. 21) w terminie czternastodniowym od daty niniejszego Dziennika, do prezesa sądu względnie prokuratora, który zarządził obwieszczenie.

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach w sądach okręgowych i grodzkich.

Wakuje stanowisko sędziego okręgowego w Poznaniu.

Prezes sądu okręgowego w Poznaniu.

Wakuje stanowisko sędziego okręgowego w Wilnie w wydziale cywilnym.

Prezes sądu okręgowego w Wilnie.

Wakuje stanowisko sędziego okręgowego śledczego w Złoczowie.

Prezes sądu okręgowego w Złoczowie.

Wakują stanowiska sędziów grodzkich: 1 w Bydgoszczy i 1 w Żninie.

Prezes sądu okręgowego w Bydgoszczy.

Wakuje stanowisko sędziego grodzkiego w Gniewie.

Stanowisko to, z którym połączone jest mieszkanie służbowe, przeznaczone jest dla kandydatów, których można będzie wyznaczyć na naczelnika sądu.

Prezes sądu okręgowego w Grudziądzu.

Wakują stanowiska 3 sędziów grodzkich zamiejskich we Lwowie.

Prezes sądu okręgowego we Lwowie.

Wakuje stanowisko sędziego grodzkiego miejskiego we Lwowie.

Prezes sądu okręgowego we Lwowie.

Wakuje stanowisko sędziego grodzkiego w Podwołoczyskach.

Prezes sądu okręgowego w Tarnopolu.

Wakuje stanowisko sędziego grodzkiego w Toruniu.

Prezes sądu okręgowego w Toruniu.

Zmiany w adwokaturze.**W Okręgu Izby Adwokackiej w Cieszynie.**

Wpisany został na listę adwokatów:

Dr. Marek Reichmann, z siedzibą w Bielsku.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach.

W skład wydziału Izby Adwokackiej w Katowicach wchodzi z dniem 12 marca 1932 r.:

- 1) Konstanty Wolny, adwokat w Katowicach jako przewodniczący,
- 2) Stanisław Kobyliński, adwokat w Katowicach jako zastępca przewodniczącego,
- 3) Jan Mildner, adwokat w Katowicach jako sekretarz i skarbnik,
- 4) Kazimierz Neuman, adwokat w Katowicach jako zastępca sekretarza,
- 5) Dr. Stanisław Hul, adwokat w Królewskiej Hucie,
- 6) Karol Jazienicki, adwokat w Katowicach,
- 7) Dr. Karol Stach, adwokat w Katowicach,
- 8) Klemens Wnukowski, adwokat w Katowicach,
- 9) Wojciech Żytomierski, adwokat w Katowicach.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani zostali na listę adwokatów:

- Dr. Józef Auster, z siedzibą w Oświęcimiu.
 Dr. Czesław Grzeszczyński, z siedzibą w Krakowie.
 Dr. Herman Gehorsam, z siedzibą w Krakowie.
 Dr. Egmont Strumpfner, z siedzibą w Krakowie-Podgórzu.

Przesiedlił się:

Dr. Władysław Molicki, z Krakowa do Otwocka.

Zmarł:

Dr. Benjamin Seiden, dnia 6 kwietnia 1932 r., a jego substytutem ustanowiono Dr. Dawida Bulwę, adwokata w Krakowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisani zostali na listę adwokatów:

Władysław Lehmann, z miejscem zamieszkania w Ostrowie.
Alfons Sych, z miejscem zamieszkania w Gnieźnie.
Michał Lorkiewicz, z miejscem zamieszkania w Poznaniu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze.

Zgłosił zamiar przesiedlenia się:

Dr. Aleksy Teodor Markiewicz, z Podbuża do Podhajec.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.

Wpisani zostali na listę adwokatów:

Kazimierz Brzuszkiewicz, z miejscem zamieszkania w Toruniu.
Paweł Martin, z miejscem zamieszkania w Toruniu.